

ע"פ 3845/21 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 3845/21

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט א' שטיין

המערערת: פלונית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
מיום 10.05.2021 בת"פ 59072-01-15 (כב' השופט
א' רומנוב)

בשם המערערת: עו"ד שמעון מור יוסף

בשם המשיבה: עו"ד אופיר ביתן

פסק-דין

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

מונח בפנינו ערעור על חומרת עונש המאסר בפועל מטעם המערערת - תקופה של 15 חודשים. המערערת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בהתאם לסעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. פסק הדין ניתן בבית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' רומנוב) בת"פ 59072-01-15.

עמוד 1

1. נוכח חשיבות המעשה, נציג את מסכת האירועים, כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן. המערערת יצרה קשר עם שני מכרים של בתה (להלן: נאשמים 2 ו-3), במטרה להביאם לפגוע במתלונן, בעלה לשעבר. לכשנפגשה עמם, בתיווך בתה, סוכם כי השניים ידקרו את המתלונן ויגרמו לו לפגיעה קשה תמורת תשלום מצדה (2,000 ד"ר ירדני). המערערת אף סיפקה לנאשמים 2 ו-3 מקדמה של 350 ד"ר ירדני. עוד ציידה אותם בתמונתו של המתלונן ונסעה עמם לביתו במטרה להראות להם היכן הוא מתגורר.

בתאריך 16.1.2015 המערערת עדכנה את הנאשמים 2 ו-3 כי המתלונן יסיים את עבודתו בשעות הערב המאוחרות והפצירה בהם לחכות לו ליד ביתו ולבצע את התוכנית שסיכמו ביניהם. כשהגיע המתלונן סמוך לביתו, נאשם 3 דקר אותו בגבו עם סכין. לאחר מכן נמלט מהזירה עם רכבו, בעוד נאשם 2 נקלע לעימות פיזי עם המתלונן ועוברי אורח נוספים, שלאחריו הצליח להימלט גם הוא. בעקבות הדקירה נגרם למתלונן חתך ברוחב 3.5 ס"מ ובעומק של 1 ס"מ, והוא נאלץ להעביר מספר שעות באשפוז. יום לאחר אותו אירוע, כאשר נאשם 2 דרש מהמערערת כי תשלם לו כפי שסוכם, זו סירבה בטענה כי פגיעתם של הנאשמים 2 ו-3 במתלונן לא הייתה חמורה דיה.

2. הסניגור הדגיש כי לא נגרם נזק חמור למתלונן. הוא תיאר את חייה הקשים של המערערת וציין שזוהי הרשעתה היחידה ושהודתה בעובדות כתב האישום המתוקן. אכן, שיקולים אלה בעלי משקל. אולם בהינתן חומרת המעשה ואופיו, נראה כי עונש המאסר בפועל שקלל את כל הנסיבות הרלוונטיות. צודק בא כוח המדינה כי עולה שהמערערת יצאה למסע נקמה נגד המתלונן. אף נכון כי הנזק שנגרם לו יכול היה להיות חמור יותר. עם זאת, יש לזכור כי המערערת סיכמה עם נאשמים 2 ו-3 כי יפגעו במתלונן קשות, ורק תושייתו של האחרון, אשר הצליח לחלץ עצמו מהזירה, מנעה פגיעה קשה יותר. על אלו יש להוסיף כי המערערת הייתה בת 40 ביום המקרה, ואילו המעורבים הנוספים היו בני 18 וקטין. לכן, הגם שהמערערת לא הייתה נוכחת באירוע, ידה הארוכה עיצבה אותו ושלטה בו. הן מבחינת המניע לביצועו והן מבחינת היותה יוזמת התוכנית. המערערת גם שילמה לנאשמים האחרים בעד ביצוע העבירה ואף טענה בסופו כי לא מגיע להם מלוא הסכום שסוכם עקב כך שהפגיעה שנגרמה למתלונן בפועל לא הייתה מספיק חמורה.

נכון לציין, כפי שבית המשפט המחוזי כתב בהרחבה, כי המשפט עוכב במשך 4 שנים עקב אי התייצבותה של המערערת עד שנעצרה בהקשר אחר. אף לאחר שנעצרה לא התייצבה עד שנעצרה עד לסיום ההליכים. שירות המבחן הביע את דעתו לפיה כיום לא נשקפת סכנה למתלונן מצד המערערת, אך התרשם כי ישנו חשש שתבצע עבירות נוספות, וכי טרם החלה בתהליך שיקום.

3. סוף דבר: העונש אינו ממצה את חומרת העבירה ומעניק משקל לשיקולים לקולא.

הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה באלול התשפ"א (2.9.2021).

